

1697 27. Marts 1894; 1. Bøh. af Lovf. om Ordning af Landsbvageanstalterne. 1698

tinget, idet det ligesom dette har fastholdt, at de Kællerske Anstalter i Stedet for at blive en Statsinstitution, skulde være en selvejende Institution. Det vil vistnok være i det høje Tings Grindring, at det var noget, som det i Fjor nedsatte Udvalg lagde overmaade megen Vægt paa, og hvori det fandt Tilslutning fra hele Tinget. Med Hensyn til Ordningen maa jeg tilstaa, at den, som Landstinget i Fjor havde truffet, tiltalte mig mere end den, som Folketinget har truffet. Naar Landstinget i Fjor havde vedtaget, at Stiftelserne, naar de bleve en selvejende Institution, skulde styres af en Forstander med et Tilhynsraad ved Siden, tror jeg nok at turde udtale, at Grunden til, at dette Forslag kom frem fra Udvalget, var den, at Udvalget, som havde sat sig meget nøje ind i de vedkommende Anstalters Drift, for saa vidt som det lod sig gøre for os, idet vi endogaa havde aflagt et Besøg derude, var kommet til Erkendelse af, hvor meget der skyldtes de fortrinlige Forstandere, som hver staaet i Spidsen for denne Sag, den afdøde Professor Kæller, som fra en ringe Begyndelse har arbejdet denne Sag op til noget saa stort, som den er bleven, og den nuværende Professor Kæller, som med en ganske overordentlig stor Dhygtighed er traadt i Faderens Fodspor. Vi fik ved alt, hvad vi saa derude, det Indtryk, at naar man nu fandt en Mand, som saaledes vilde gaa fuldstændig op i denne Sag, og som havde den fornødne Dhygtighed til at gøre det, var man bedst tjent med at stille ham saa frit som muligt og med at lægge saa megen Myndighed som muligt i hans Haand. Derfor foreslog man Tinget, at der skulde være en Forstander med et Tilhynsraad ved Siden, idet der saa var aabnet Udvej til, naar det skulde ske, at disse Forhold ikke mere var til Stede, at man saa kunde træffe en anden Ordning. Vi tænkte os ganske vist ogsaa den Gang den Mulighed, at naar først noget saadant var etableret, vilde det nok gaa, som det hidtil er gaaet, som da den yngre Professor Kæller afløste den ældre, at der vilde vokse Mænd op, stiftede til at overtage denne Værning, og vi mente, at naar der blev lagt saa megen Myndighed som muligt i Enkeltmands Haand, undgik man de Kollisioner og Rivninger, der let kunne indtræde, hvor der er

en Bestyrelse bestaaende af flere Medlemmer. Det var de Grunde, som vare afgørende for os, og jeg for mit Vedkommende tror, at den af Landstinget saaledes truffne Ordning var at foretrække, idet jeg dog mener, at man kan gaa ind paa den af Folketinget med Ministerens Tilslutning truffne Ordning, at der bliver en Direktion, bestaaende af en Formand, et læge- og et skolekyndigt Medlem. Saa længe der er en enkelt Forstander for Anstalten, bliver han Formand, og det bliver i Virkeligheden ham, der faar den afgørende Magt, om han end ikke bliver saa frit stillet som efter den af Landstinget foreslaaede Ordning. Jeg mener, at vi, om end med nogen Veflagelse, kunne tilraade Tinget at gaa ind paa Forslaget ogsaa saaledes som det er affattet. Naar jeg siger „vi,“ maa jeg tilføje, at det ligger i Sagens Natur, at det har været umuligt at sammensalde Udvalget fra i Fjor til et Møde. Jeg har talt med enkelte Medlemmer, og jeg har gaaet det Indtryk, at der ikke fra Udvalgets Side, hvis det blev spurgt, vilde fremkomme nogen Modstand mod denne Bestemmelse. — Naar der derefter af Folketinget er foreslaaet en Sammensmeltning med Gl. Bakkehus og Ebberødgaard, da havde en saadan Tanke Landstingsudvalgets fulde Sympati. Naar Forhandlingerne i Udvalget traf saa længe ud, som de gjorde, var det, fordi der i Udvalget netop førtes Forhandlinger med dette Formaal for Øje. Man havde egentlig i Fjor ønsket at kunne forelægge et Forslag om en Sammensmeltning; det lod sig imidlertid ikke gøre, og det kan ikke gøres uden ad frivillig Vej. Naar Lovforslaget nu tilsigter en Sammensmeltning, maa det siges at være i fuld Overensstemmelse med, hvad der i Fjor var Landstingsudvalgets Ønske.

Med Hensyn til Revisionen kan jeg efter den ærede Ministers Udtalelser nøjes med at sige, at naar dette Forslag fra Folketingets Side finder en saa bestemt Modstand hos Ministeren, saa mener jeg, at maatte tilraade Tinget der at følge Ministeren, thi vi kunne jo ikke saa Loven gennemført imod dennes Vilje, og denne Sag er efter min Mening ikke af den Betydning, at man bør lade en saa vigtig Lov strande derpaa. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Formanden maa være Statsembedsmand eller ej, kan jeg ganske henholde mig til den